

Învățătorul

REVISTĂ

de cultură, luptă profesională și informațiuni
 a **Sindicatului învățătorilor din județul Dâmbovița**

Director, **ATILA MAZILU**

Secretar de redacție, **VALERIU BUCUR**

Redacția și administrația : **Sindicatul învățătorilor Târgoviște—Dâmbovița**

S U M A R U L :

Cuvânt de început	G. Popescu
Nașterea Domnului	Atila Mazilu
Alegerile parlamentare	D. M. Rădulescu
Școala românească în trecut	Valeriu Bucur
Înainte	Gh. Dancu
Fișa de școlaritate	Iancu Mitea
Selecția profesională	A. M.

Către Spanioli și Rapsodie Spaniolă
 — versuri din lirica spaniolă de rezistență

— Recenzii, Note, Etc. —

186.884

Comitetul de redacție

- 1) Gh. Popescu - Înv. Prefectul jud. Dâmbovița
- 2) Grigore Mărgulescu - Înv.
- 3) Atila Mazilu - "
- 4) Valeriu Bucur - "
- 5) Pavel Nicolae - "
- 6) Dumitru Rădulescu - "
- 7) Ion Diaconescu - "
- 8) Ion Bălășescu - "
- 9) Toma Năstase - "

La revistă colaborează toți învățătorii din
jud. Dâmbovița și orice persoană dornică de a
contribui la ridicarea și propagarea culturii.

Cuvânt de început

Învățătorii și învățătoarele din județul Dâmbovița membrii ai sindicatului învățătorilor salută cu bucurie apariția primului organ al mișcării sindicale învățătoarești din jud. Dâmbovița.

După o lungă întrerupere inv. au din nou organul lor de luptă profesională.

De data aceasta au adevăratul lor organ neîntinat de compromisuri, Sindicatul învățătorilor care în curând intră în al doilea an de existență și n'au nimic comun cu mentalitatea putredă și compromisă a vechii asociații a învățătorilor n'a păstrat decât tradiția de luptă dâră de la începuturile organizării profesionale a corpului dascălesc primar, n'a păstrat decât exemplul de luptători neînfricați în slujba celor mulți dat de înaintașii noștri, cari în vremea lor s'au aflat în fruntea mișcărilor revoluționare progresiste.

Sindicatul învățătoarești de pretutindeni revendică și se consideră pe drept urmașii și continuatorii celor care au zidit temelii democrației ale țării noastre, și pe cari cu atâta dragoste îi apăra la 1907 în parlament Spiru Haret.

Sub regimurile de dictatură fascistă mișcarea profesională învățătoarească devenise trambulină politică „fonistă”.

Sindicatul de învățători au lichidat trecutul acesta apropiat și compromișător dar care nu le poate aparține și s'au situat pe linia marilor lor înaintași, de luptă adevărată în slujba școlii, a celor mulți, a poporului.

Incadrate în mișcarea generală a lumii muncitoare, Confederația Generală a Muncii din România, sindicatele de învățători, numai într'un an și ceva de luptă, au reușit să aducă luminătorilor poporului o încadrare în noul stat democratic, care înseamnă reabil-

itatea morală a unui corp de elită ce fusese permanent umilit și persecutat.

Învățătorii și învățătoarele de pretutindeni sunt recunoscători regimului Groză care a făcut din politica școlară o preocupare de adânc interes național, dându-i în statul democratic de după 6 Martie, importanța care i se cuvenea. Preocuparea aceasta nu putea să nu cuprindă și pe slujitorii vrednici ai școlii.

De aceea toți profesioniștii cărți delăsate și orașe și-au luat angajamentul să lichideze în cel mai scurt timp cu analfabetismul și să ajute la creșterea condițiilor favorabile dezvoltării culturale a țării noastre.

Învățătorii și învățătoarele știu că temelia statului nou de astăzi s'a pus după lupte și jertfe duse de întreaga clasă muncitoare și de reprezentanții săi cei mai buni, și de aceea au înțeles să se alinieze acestei lupte ajutând la victoria dela 19 Noembrie, împotriva reacțiunii, pentru ridicarea și luminarea poporului nostru.

Învățătorii și învățătoarele știu ce datorază marilor noștri prieteni în frunte cu popoarele U. R. S. S. care au luptat pentru libertatea și drepturile tuturor popoarelor.

De aceea vom sprijini întărirea prieteniei cu marii noștri aliați.

Și „Învățătorul” este glasul nostru pentru promovarea luptei la care ne-am angajat.

Trăiască unitatea sindicală.

Trăiască Confederația Generală a Muncii.

Trăiască uniunea sindicatelor de învățători.

Trăiască Guvernul Groză.

Înainte pentru reconstrucția țării.

Președ. Sindic. Inv. din jud. D-vița

Inv. Gogu Popescu

Președ.

— NAȘTEREA DOMNULUI —

În staulul de marginea Betleemului, în iesle, sub suflarea caldă și binefăcătoare a vitelor, s'a născut Iisus, speranța celor umili și nevoiași și mustătorul celor mândri și asupritori.

S'a născut în Betleem ca să se împlinească cele scrise de proorocul care a zis: „Și tu, Betleeme, țara lui Iuda, nu ești nici de cum cea mai neînsemnată, dintre căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieși o căpetenie, care va fi păstorul poporului meu Isdrael” Mat. cap. 2.

Și în timp ce pruncul ședea înfășat în iesle, pe deasupra staulului, cete de îngeri cântau și laudau pe Domnul zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pe pământ pace între oameni bună învoire” Luca 2, 16.

Păstorii din împrejurimi și toți cei de față minunându-se de cele văzute și auzite, au slăvit pe pruncul Iisus și au adus laudă Domnului.

Mulți care cunoșteau scripturile s'au bucurat de această veste mare, căci prin nașterea lui Iisus venea desrobirea omenirii și mulți neînțelegători ai orânduirii Dumnezeiești se îngrozeau și căutau să întunece mărirea și puterea Lui, îndeplinindu-se întocmai cele scrise de proorocul Isaia „Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că noi nu L-am băgat în seamă; Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui. El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănile Lui suntem tămăduți”.

Totuși reforma spirituală a lui Iisus, însușită la început de cei săraci și umili, care găseau în ea mângăerea suferințelor, în așteptarea răsplății cerești, a străbătut în toată lumea, căci pentru toată lumea este dată, așa cum ne spune Evanghelistul Mateiu cap. 24 „Evanghelia aceeași a împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor”.

S'au seurs 1946 ani, dela acest mare eveniment și creștinii îl serbează din nou și poate de data aceasta ar

trebui sebat cu mai multă piositate căci numai la El și prin îndurarea Lui se va face pace și bună învoire între oameni. Numai călăuziți de viața și învățăturile Lui, oamenii hărăziți pentru conducerea și pacificarea popoarelor, vor putea să izbutească în opera lor, de bună orânduire a omenirii, căci scris este „Eu sunt pacea și adevărul și cei care vor să-mi slujească Mie să-Mi slujească cu pace și adevăr”.

În timpurile grele prin care trecem cuvintele Lui „Veniți binecuvântați Tatălui meu, de moșteniri împărăției care v'a fost pregătită dela întemeierea lumii, căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc, sete și Mi-ați dat să beau, gol și Mi-ați îmbrăcat, bolnav și Mi-ați căutat, căci dacă unuia dintre frații Mei de le-ați făcut, Mie le faceți” trebuesc să miște sufletul nostru mai mult decât ori când.

În casele sărăcicioase să căutăm pe cei bolnavi și copleșiți de nevoi, pe cei flamânzi și goi și să-i ajutăm de puținul nostru, căci scris este „Cel care are două haine să dea și celui care n-are, una din ele” și că „cel ce dă lui își dă”.

Avem o datorie sfântă de creștinii ca Sfânta Naștere a Domnului să aducă prin noi bucurie tuturor semenilor noștri și Moș Crăciun să aducă aceia răză de mulțumire, să descoperească frunțile și să învioreze fața copilașilor în bordeie ca și în palate.

Să ne desfacem inimile și să mergăm în ajutorul fraților noștri din Moldova, care așteaptă și ei Sf. Sărbători ca și noi, iar speranța lor rămasă numai în Iisus, s'o coborim ne pe pământ și să-i ajutăm, cu tot ce avem, căci numai prin fapte arătăm suntem cu adevărat creștini și demni de a prazni Nașterea Domnului, că „Nu cel ce zice Doamne, Doamne, intra în împărăția cerului, ei cel care îndeplinește învățăturile lui”.

Crăciunul lui 1946 să fie un simbol de solidaritate creștinească, o mărturie de bunătate românească, și o chezură de viitor a trăinicieii neamului românesc.

Ana Maria

Alegerile parlamentare și problema reconstrucției

Incontestabil că problema alegerilor parlamentare a constituit, în ultimul timp, factorul principal asupra căruia s'a concentrat toată atenția opiniei publice dela noi. Era și firesc să se întâmple așa, deoarece, de data aceasta, n'a fost vorba de niște simple și obișnuite alegeri, ci de un act politic menit să restaureze în țară, după atâția ani de dictatură, un regim real democrat.

Dealtfel, interesul stărnit în masele cetățenești, concretizat printr'o masivă participare la vot, precum și atmosfera de sobrietate și liniște, în care s'au desfășurat alegerile, au evidențiat cu prisosință importanța istorică a acestui act politic.

Ar fi însă o mare greșală să se creadă că s'a efectuat o simplă întoarcere la vechiul regim parlamentar de factură pseudodemocrată. Dacă se făcea așa ceva, însemna să se procedeze împotriva realităților politice care direcționează și deschide în prezent noi orizonturi poporului nostru.

Prin urmare, când vorbim de importanța recentelor alegeri, trebuie să amintim, pe lângă faptul că ele au normalizat viața politică dela noi și constatarea că ele s'au efectuat în cadrul unei reforme electorale orientate de principiile progresiste ale democrației populare. Cu acest dublu aspect se impune actul electiv dela 19 Noembrie cercetătorului obiectiv și sub această prismă vom trage concluziile care fac obiectul acestor rânduri.

Un prim efect binefăcător al normalizării vieții politice dela noi îl va constitui creierea unui climat de încredere și stabilitate, necesar unei guvernări rodnice în vremuri atât de critice ca cele de azi. Prin urmare, începe să se lecuiească toate acele plăgi, pe cari războiul le-a lăsat ca pe niște amprente firești asupra psihologiei colective a maselor. Fără această însănătoșire socială, orice bună intenție, orice efort manifestat în domeniul reconstrucției materiale, nu ar putea duce la rezultatele dorite.

În atari condițiuni, problema refacerii va fi trecută pe plan principal și întreaga

opera legislativă a noului parlament, va trebui să mobilizeze toate forțele productive și resursele materiale ale țării, pentru scoaterea ei din marasmul economic și ruinele provocate de războiu.

Ca să ajungem cât mai curând să asigurăm fiecărui om al muncii condiții de bună stare materială, trebuie, în primul rând, să angrenăm în muncă toate posibilitățile ce avem, adică refacerea economică „prin noi înșine” să devină o efectivă realitate. Nimic mai greșit și mai dăunător decât să se acrediteze în rândurile cetățenești iluzia că se poate alunga dintre noi mizeria lăsată de război, exclusiv pe calea combinațiilor comerciale cu alte state, nesocotind, sau punând pe plan secundar, ceiace este esențial, efortul și potențialul național.

Dealtfel, o asemenea credință este simplă aberație, lipsită de temelii logice, căci știut este că normalizarea comerțului extern depinde direct de redresarea economiei naționale.

Este cert că învățătorilor le revine un loc de frunte în acțiunea de mobilizarea maselor în slujba operei de refacere economică a țării. În primul rând, ei sunt chemați să sădească încrederea și optimismul în suflete creiând acel climat necesar, care să permită transformarea teritoriului românesc, într'un uriaș șantier al muncii constructive. Aceasta nu este chemarea unui partid sau regim politic, ci este un imperativ național, o supremă datorie patriotică. Pasivitatea, lamentările sterile, bârfeala de colț de stradă sau cafenea, sunt acțiuni dăunătoare, sunt acte de trădare, ce pun în pericol existența unui popor chemat în unanimitate să participe la bătălia reconstrucției.

Drumul este trasat și învățătorimea dâmbovițeană trebuie să pornească pe el cu tot elanul și puterea de muncă.

ED. M. Rădulescu

VIATA SINDICALĂ

Școala românească în trecut și perspectivele ei în
noul stat democrat

Incepând cu secolul XVIII, școala populară capătă oarecare atenție din partea conducerii, ca să ajungă în secolul XIX, pe vremea regulamentului organic, o instituție cu caracter permanent.

Revoluționarii dela 1848, prin lozincile „Lumină pentru popor” și „nu fiecărui după naștere, ci fiecărui după silitudini”, cer „înființarea câte unei școli în fiecare sat și toți fiii de țărani ce se află până la 12 ani și câți se vor naște de aici înainte, să nu rămâie neîmpărtașiți de învățătură”.

Învățătorilor conducători ai școlilor din județe, le spune: „Iă, domnule învățător, din învățători, organe fidele libertății”, pentru ca noua stăpânire să i socotească „cele mai sistematice căpetenii ale felurilor răsbunătoare și turburătoare mișcării”, fiindcă au îndeplinit dorițele mulțimii dela izlaz care cerea drept la învățătură și pentru masele populare.

Multora dintre ei li s'a lăsat liber — doar — drumul închisorilor pentru că regimurilor reacționare delunci nu le plăcea ca țărani și muncitorii să știa carte.

Țărani au fost nedreptățiți până și la distribuția învățăturii”, spune S. Haret.

În 1899, la venirea lui Haret în fruntea Ministerului Instrucțiunii, 78% din poporul nostru nu știa nici să scrie, nici să citească.

Cu toate străduințele lui de a înființa școli și pentru popor, învățământul rural neavând decât 2/3 din numărul de școli și învățători care ar fi fost necesar populației țărănești, statistica din 1913, ne arată că procentul neștiutorilor de carte nu a scăzut decât cu 17% în cei 14 ani trecuți.

Nici soarta învățătorilor nu era mai bună cu toate că ei nu erau decât 40% din numărul necesar învățământului primar, pentru că liberalii istorici li sileau să împărtășească soarta țărănilor lipsiți de drepturi și pământ, multă vreme nefiind încadrați în Bugetul Statului, alături de ceilalți salariați publici.

Starea aceeași dușmănoasă față de popor, școală și învățător, determină pe Haret, să facă guvernului din care făcea parte următoarea critică:

„Dar dacă și în viitor, se va urma tot ca și până acum, dacă se va continua a se amâna ne a da o zi lucrurile serioase, dacă ne vom

mulțumi numai cu jumătăți de măsură, dacă vom desface azi ce am făcut ieri, dacă vom lua dispoziții nestudiate și nepotrivite sau contradictorii și dacă vom sta spăimântați și fără energie în fața greutăților prezentului, izvorâte din lipsa de prevedere, în mare parte și de hotărâre, a trecutului, atunci ne vom face greu vinovați în fața țării, care se află în momentul unei din cele mai periculoase crize și avem datoria să o scoatem de aici cu orice preț, deoarece însăși existența ei, este în joc”.

Dacă înainte de primul războiu mondial, învățătorii mai erau plătiți direct de către țărani — cu târna de prumb și grâu, mai târziu — sub guvernarea istoricilor, soarta lor s'a înrăutățit.

Este necesar să reamintim și posturilor:

— Reducerea salariilor de învățători în proporție de 60—70% din 1929, cu toate că aveam 5.000.000 de analfabeti.

— Indemnul făcut tinerilor învățători de către guvernul manist în 1933, prin care li trimetea să se facă agenți de percepție și jandarmi, pentru că nu aveau nevoie „țărăniștii” să luim-neze pe țărani, ci avem nevoie de percepători care să le ia și cenușa din vatră și de jandarmi care să schingiulească pe cei care cereau drepturi la învățătură sau încadrare în învățământ.

— Reșinerea salariilor sub guvernarea „tehnicienilor” și darea lefurilor în „bonuri de impozite” depe vremea istoricilor care i-a succedat, care ne arată nedreapta tratare ce s'a făcut a celor ce se mângâiau cu epitele: „apostoli ai neamului” sau „stâlpi ai culturii poporului”.

— Hotărârea vestitului „președinte pe viață” manistul Toni, din 1938, de a nu da învățătorilor noi numiți în învățământ, drept la transcriere sau detașare după trei ani și instituirea comisiei de judecată compusă din personal administrativ, care judecă micile greșeli dascălești, numai cu ușile închise fără ca învinuții să fie prezent.

Este suficient să arătăm că salariul unui plutonier de jandarmi, șef de post, era aproape dublu față de salariul unui învățător cu copii, pentru a vedea mizeria în care erau aruncați învățătorii de istorici.

După 40 ani de guvernare, partidele istorice, falșă democrație reacționară, regimul de dictatură, lasă tinerii democrații 48,3% neștiutori

de carte, la care dacă mai adăogăm și procentul celor cu cultura insuficientă, depășim cifra de 75%.

Pentru lichidarea analfabetismului, pentru realizarea școlii noi—a școlii democratice—. Blocul Partidelor Democratice a înscris în Platforma-Program, la Cap. „Instrucțiunea Publică” măsurile necesare :

— Asigurarea învățământului primar gratuit și obligatoriu; generalizarea pe tot cuprinsul țării a gimnaziului unic, cu gratuitatea pentru toți elevii lipsiți de mijloace materiale ;

— reorganizarea și dezvoltarea învățământului profesional ;

— acordarea de înlesniri pentru studii secundare și universitare, elementelor înzestrate, fii de muncitori țărani și funcționari, dar lipsiți de mijloace materiale, prin ajutoare, burse, cantine, căminuri ;

— asigurarea unor condiții de viață demnă, a unei bune pregătiri și perfecționări a corpului didactic de toate gradele în vederea unei temeinice educații intelectuale și fizice a tineretului ;

— o hotărâta acțiune pentru reducerea neștiinței de carte ;

— prin cursuri speciale în toate satele și orașele, prin colaborarea dintre Ministerul Educației Naționale și toate instituțiile culturale și prin dezvoltarea și înființarea de noi școli de adulți, biblioteci și atenee populare ;

— accentuarea caracterului realist al învățământului secundar ;

— reducerea spiritului exclusiv umanist și literar al acestui învățământ ;

— estenirea prețului cărților didactice, înălțurând concurența deșantată, a autorilor prin editarea de către Stat, prin concurs, a unor manuale unice.

Aceste prevederi programatice sunt menite să repare nedreptățile de ordin cultural, moral și material, ce salășluiesc revoltator în viața sufletească a poporului și a învățătorilor.

VALERIU BUCUR

Secretarul Sindicatului învățătorilor dâmbovițeni

INAINTE... Cluj

pe drumul școlii și al culturii poporului !

Acesta este îndemnul general, impulsul hotărât spre muncă și reînnoire sufletească, ce se difuzează prin presă, radio și conferințele organizate în cadrul activității noastre sindicale.

La o astfel de conferință — profesională, cea dela 31 Octombrie 1946, — învățătorii au simțit vibrând puternic, în toate cuvântările rostite, îndemnul direct spre împlinirea misiunii, cu mai mult elan și cu totală dăruire în slujba intereselor poporului.

Ni s'a demonstrat că „indiferența” ce se observă din partea unora, va atrage — inevitabil — o deservire a intereselor școlii și slujitorilor ei. S'a judecat un proces al trecutului, cu metode ce nu mai corespund cu ritmul vremii și s'au trasat drumuri noi de orientare spre viitor. Cine nu se mulțumea cu o interpretare suficientă și comodă, luând aparența drept realitate, ci căuta să pătrundă cu sinceritate, sensul real al cuvântărilor, descoperea în adânc, tendința de răscolire a eului nostru, de înfrângerea inerției psihice

în care ne-a cristalizat tradiția și toate condițiile de viață ale trecutului... În adevăr, se putea constata un deosebit accent moral, caracteristic tuturor celor cari iubesc cu fanatism poporul și sunt gata să lucreze și să organizeze munca pentru binele acestuia. Pe acel profund accent moral, se întemeia apelul adresat nouă, răscolindu-ne conștiința și turnând în sufletele noastre un uriaș elan de muncă și un dor înnoit de împlinirea datoriei.

Am simțit atunci, cu toții, apelul cald și prietenesc al conducătorilor școlii și poporului din județul nostru... Era îndemnul la muncă, la dăruirea totală pentru cultura poporului român, democratic, din această nouă epocă istorică prin care trecem !

Așa am înțeles.

Și așa am pornit de acolo, — cu toții, convinși că indiferența trebuie să înceteze, iar scepticismul, — negațiunea și piedica progresului, — trebuie să se risipească întocmai ca perdelele de ceață din fața soarelui..

Din ziua aceea, îndemnul: „Înainte, pe drumul școlii și al culturii poporului român”, răsună persistent în suflet, ca tic-tac-ul regulat al unui ceasornic.

Incepem să iubim mai mult școala. Dorim să devenim cât mai folositori poporului. Și ne aprindem entuziasmul misionar, dela scrierile marilor pedagogi din trecut și din prezent. În care găsim irezistibile accente de dragoste pentru popor.

Între acestea, unul mai recent și mai sugestiv, al colegului învățător B. Iordan, care mai mult s'a manifestat în literatură decât în pedagogie, ne adresează un impresionant apel la împlinirea datoriei. Îndemnul său, plin de încredere și de avânt, adresat prin presă, înainte de începutul anului școlar crt. sub titlul: „Învățătorul statului”, încearcă mai întâiu să ne miște sufletul, cu evocarea apostolstului împletit cu toate genurile de suferințe și bucurii... morale, neîgnorând cauzele cari ni le-au produs, —

după care încheie cu următoarele cuvinte: „Menirea ta (a învățătorului), este să fii mereu în mijlocul poporului, să-l luminezi. Pe calea deschisă de tine, poporul merge mai sigur. Arată-i calea cu sinceritate, călăuzește-l spre vremurile cele noi care i-au adus libertate și pământ. Fă-l să înțeleagă datoria ce o are față de drepturile câștigate. Ajută-l să-și raționalizeze munca, folosind și mijloacele tehnice ale civilizației, pentru ca truda să-i fie mai ușoară. Poporul te va asculta cum te-a ascultat întotdeauna.

Nouile legiuri școlare te vor degreva de atribuțiile împovărătoare și-ți vor întări pe acelea care sunt legate numai de poporul în mijlocul căruia trăești. În lupta cea rodnică pentru era nouă, vei simți lângă cotul tău sprijinul miilor de învățători idealiști ai țării“.

GHI DANCIU

Inv. Măgura — Dâmbovița

Fișa de școlaritate

Odată cu începerea anului școlar, prin bulet. Nr. 10 ni s'a atras atenția asupra obligațiilor de a procura fiecărui școlar fișa de școlaritate. Prin amuzantele ce se dau de autori, fișa ar fi un mijloc de legătură între școală și familie.

Această fișă, însoțită însă și de instrucțiuni cu privire la completarea ei, a fost introdusă și în 1935 ca urmare a legii care prin art. 118, obligă pe candidații la definitiv și gr. II s'o completeze. Cele mai multe din aceste fișe — din cele văzute de mine — erau completate într'o noapte, la întâmplare și numai pentru a satisface art. 118. Am văzut și unele fișe completate cu răbdare și multă mîgălă, pe bază de studiu și experiențe. Și aici, este locul să amintesc rodul important al „sermii de studii al învățătorilor”, care prin ședința și publicații în revistele învățătoresci, a căutat să lămurească pe colegi asupra rolului important al cercetării individualității. Prin cunoașterea și luarea în considerație a individualităților ce ne sunt încredințate pentru instrucție și educație — pe lângă că vom evita multe erori de creștere — vom putea pune, așa cum cere adevărata democrație, pe fiecare la locul său. În acest chip vom da societății adevărate puteri creatoare și nu numai niște atomi sociali.

Individualitatea fiind însă ceva ce nu se poate prinde într'un moment dat, ca chipul într'o fotografie,

cunoașterea ei, se face numai printr'o cercetare atentă și îndelungată a tuturor manifestărilor reale ale individului. Pentru efectuarea acestei atențe și îndelungate cercetări, este nevoie ca fiecare școlar să fie examinat și rezultatul final al cercetării să fie trecut în carnetul fișei, (cum de altfel cer și autorii!).

Folosind mijloacele științifice de cunoașterea individualității, voi încerca să arăt, în limita spațiului acestei reviste, cum se cercetează unele facultăți sufletesti menționate în fișă:

Inteligența, capacitatea individului de a se adapta la noile cerințe și sarcini ale vieții; sau puterea de a folosi atenția, imaginația, memoria și judecata în orice împrejurare, se cercetează astfel: copiii sunt puși să răspundă la o mulțime de probe rezezi, precise și de greutate crescândă. Toate aceste probe, potrivite fiecărei vârste, au fost înscrise în tabloul numit „șcara metrică” a inteligenței (Binet și Simon). Școlarii sunt înscrși în ordinea vârstei, iar răspunsurile se notează; cele bune cu +, cele rele cu —. Examinarea începe cu o vîrstă mai mică decât cea cronologică a individului și se continuă până ce copilul numai poate răspunde. Fiecare vîrstă are 5 întrebări. La sfîrșitul examinării, se face cîțul intelectual prin împărțirea vârstei inteligenței la vîrsta cronologică.

Prin rezultatul numeric al examinării, se poate face

foarte bine ierarhizarea elevilor, putând astfel nota pe fiecare școlar cu calificativul cel mai potrivit.

— Observarea sau intuiția este o sinteză de senzații sau totalitatea însușirilor unui lucru ce se obiectează în organele noastre de simț sub formă de imagini

Observarea este de două feluri: naturală sau psihologică, ce se formează fără intervenția nici unui agent extern și arta de a observa sau intui, a fiică intuiția metodică.

Petru cercetarea observării se arată copiilor timp de 1 minut un tablou — cât mai sugestiv și se cere să reproducă ce a observat (după Neishejef).

După psihologul Hartman, provoacă se copilul ca într-un timp dat (un minut) să spună cuvinte. Se notează numeric. Folosind metoda percentiliaajului se procedează la ierarhizarea elevilor, rezultatul fiind trecut în fișă.

Memoria — funcțiunea sufletească de a fixa, recunoaște și reproduce intuițiile, este facultatea cea mai mult cercetată. După Binet, se citește timp de 10 minute o poezie de cel mult 15 versuri. Apoi se cere să reproducă, fiecare din nou, notându-se iar rezultatul în felul acesta se alcătuește un grafic al dezvoltării memoriei întregii clase.

Imaginația, funcțiunea sufletească care combină în raporturi noi materialul vechi din memorie:

Se cercetează prin întregirea textelor și a gravurilor. Se prezintă o figură din care lipsește ceva: ureche, nasul, ochiul etc., o propoziție din care lipsește subiectul sau predicatul. (Binet).

După Toulouse și Pieron, se spune un cuvânt și se cere să se formeze o propoziție de cinci cuvinte se arată un tablou (o pisică fugărită de un câine, o vițelă care răstoarnă copaci) și se cere copiilor să plăsmuiască o istorioară referitoare la subiectul tabloului.

Gândirea sau judecata se concentrează în mai multe feluri:

— Fraze absurde: mergând deandaratele se lovește la frunte și se omorî; cu o mână, un ciung, apucă câinele care-l mușcă pe cealaltă. Desenuri absurde: se arată copiilor desene absurde și li se cere să le corecteze — umbra din față a unui om, ce merge cu soarele în ochi — fumul unui foc ce merge în contra vântului — așezarea cuvintelor într-o propoziție:

Ialomîța, noroc, Târgoviște etc.

Din cele expuse reiese că o pregătire serioasă a elementelor societății actuale nu se poate face fără studierea individualității elevilor.

Lancu Milea

Inv. Târgoviște

În numărul 6110r, metoda percentiliaajului, diagrame și bareme, rezultate din cercetările făcute de mine.

Selecția profesională

CertIFICATELE de absolvirea cursului primar au fost în partea dreaptă, scris su litere minuscule cuvintelor: profesiunea spre care înclină elevul. Chia spațiul pentru răspuns este așa de mic, încât ne face să credem, că însuși făuritorul acestor certificate pune această chestiune cu timiditate.

Dacă în trecut această problemă a selecțiunii profesionale era neglijată, viitorul nu o mai poate face. Nu există în viața unui om o chestiune mai importantă decât a alegerii unei profesii.

De soluționarea ei depinde fericirea individului și progresul țării, mai ales în timpul de astăzi când profesiunile se îmulțesc, datorită diviziunii muncii.

Școala este factorul determinant în alegerea profesiei. Urmărind pas cu pas aptitudinile elevilor, va ști ce să recomande fiecărui părinte, cu care, în armonie, va alege profesiunea tinerilor ce părăsesc băncile școlii.

În alegerea profesiei, trebuie să se

țină seamă de copilul care o exercită, în primul rând, de profesiune, care cere anumite condiții de ordin tehnic, economic și moral, de voința părinților și de starea prezentă și viitoare a țării.

În ceiace privește pe copil, trebuie să avem în vedere: aptitudinile fizice, intelectuale, morale și caracterul.

Aptitudini fizice.

În alegerea profesiei, aptitudinile fizice sunt de o mare importanță și de ele trebuie să ținem în primul rând cont. Pentru un copil cu forță musculară este bună meseria de fierar, zidar etc.

Pentru copiii anemici vom căuta profesii în aer liber. Copiii cu o ținută defectoasă a corpului, vom căuta să-i îndreptăm spre profesiunea de grădinar și zugrav, deoarece exercită corpul în diferite poziții.

Bolnavii de inimă vor fi îndreptați spre munca de birou, unde nu sunt expuși excitării puternice, și unde lucrează stând pe scaun.

Copiii slabi de nervi li se vor reco-

manda profesiuni de desenator, cultivatori, grădinari etc.

Miopii și presbiții să fie feriți de profesiunea de marinar, șofer, mecanic etc., care cer o bună vedere.

Auzul este, în deosebi, necesar celor ce stau în contact cu publicul. Gustul și mirosul sunt potrivite pentru profesiunea de farmacist, bucătar, brutar etc.

Aptitudinile intelectuale. Copiii cu atenție intermitentă vor fi feriți de meseriile de precizie, care cer atenția încordată. La fel cei cu atenția distributivă, vor fi îndepărtați dela profesiunile unde se lucrează cu cifre.

Aptitudinile morale. Omul trăește în societate și prin societate. Este nevoie deci ca orice profesiune îndeplinește s'o facă în mod cinstit, demn și cuviincios.

Să se gândească în orice moment, că e este o verigă în mersul societății,

Caracterul. Caracterul are deasemenea mare importanță în alegerea profesiunilor. Copilul cu caracter slab și lipsit de inițiativă nu poate fi niciodată un bun negustor, un bun inginer sau un brav ofițer, deasemenea cei visători să nu intre în industrie, unde se cer oameni energici, de acțiune și realiști. Firile perseverente ne dau pe descoperitorii mari ai omenirii ca Pasteur, Dr. Marinescu etc.

Dacă școlii îi incumbă această mare operă a selecțiunii profesionale, să vedem cum se va achita de ea.

Psihologul W. Stern a propus următoarele măsuri pentru efectuarea selecției.

1) Manifestările copilului prin compuneri libere, despre ce gândește cu privire la profesiunea viitoare. Chestionare adresate școlărilor prin care să arăte motivele alegerii.

2) Părerile profesorilor cuprinse într'o fișă și ale părinților cuprinse în altă fișă, cu

privire la profesiunea cea mai potrivită cu individualitatea copilului.

3) Cercetări experimentale pentru a vedea pentru ce profesiune este mai apt copilul. Astăzi prin fișa de școlaritate se urmărește întreaga activitate a copilului, fișe ce vor forma o oglindă în alegerea profesiunii.

Alegerea profesinii după aptitudini este de folos și pentru individ și pentru societate.

Profesionistul învinge greutățile printr'o muncă mai ușoară, perfecționându-se, iar societatea face economie de oameni și timp.

Cu cât numărul acelor, care vor îmbrățișa profesiuni corespunzătoare aptitudinilor, va fi mai mare cu atât țara va progresa din punct de vedere economic și cultural.

Realitatea desconsiderării acestei mare deziderat îl vedem astăzi la fiecare pas.

Câți învățători nu sunt mai destoinici și mai aleși agricultori, decât în profesiunea lor. Ce pricepuți și folositori, ingineri agricoli ar fi fost pentru țara noastră? Câți preoți inestrați cu spiritul de negustori, de financiari nu sunt siliți să se dedice altarului, jinduind după profesiunile de mai sus.

Dacă școala are vină în toate acestea, apoi mentalitatea românească poartă cea mai mare vină. Fiecare cetățean, dela sărac la bogat a voit să facă din odrasle funcționari, avocați, învățători, preoți etc., ca să-și câștige hrana cu capul, fără să țină seamă de înclinațiunile copiilor.

Azi trebuie să fim cu mult mai atenți. Am creiat gimnaziile unice, dar în acest timp trebuie să înlocuim mentalitatea.

Gimnaziile unice sunt pentru a da cultură și pentru a îndrepta tinerii spre meseriile corespunzătoare, nu pentru a-i face funcționari.

Atila Mazilu

Către

Spanioli

Din nou s'au auzit împuşcături,
e mult de atunci?
Ba nu! chiar eri!
Şi sângele din nou a curs
Sânge de-al vostru dar şi de-al nostru
Noi suferim cu voi
Noi suferim făcerea voastră
revolta voastră năbuşită
strigătele voastre, ce nu pot fi auzite
făcerea voastră e făcerea noastră.
durerea voastră, e suferinţa noastră.

Vol, ce încă suferiţi în noapte
să ştiţi
zorii-s aproape ca iubirea
nu-l vremea desrădejdit
e a 'nceşării, a nădejdit.
Încă puţin, încă puţin
şi orizontul roşu luminat
va fi semnul unui popor eliberat.
Va fi ora eliberării,
va fi ora luminării,
va fi ceasul învierii.

Dragi prietenii morţi, fraţi ei noştri ucişi,
Noi nu vă uităm,
noi nu putem uita.
Noi ţinem dinţii strânşi şi mâinile crispate
cu ochi cari nu plâng şi-o inimă ce bate.
Tot, tot ce a fost al vostru şi tot ce e
al nostru
tot ce ne-aţi dăruit şi tot ce am păs'rat
sunt pentru noi şi jurăminte dar şi făgădueli.
Noi nu avem rezerve şi n'avem îndoeli.
Buni prieteni, ceasul vostru, e aproape.
nu e ceasul disperării,
nu e nici ceasul erfării,
este ora răsbunării.

Philippe Soupault

Rapsodie

Spaniolă

Prin aer, când nu bate vânt
vine plumb din Spania
vine foc şi sânge, vine şi pământ.
Iar când bate vântul

vine dinspre Spania
vine-un gust de moarte
un miros urât
ce doboară stele
ce usucă ramuri
vine plumb, din Spania
plumb toalf, ars şi arzător
plumb ucigător
plumb finit de ucigaşi.

Din Spania, din Sprinţele mele
din scumpă, din îmbălsămata Spanie,
cea care trăeşte în inima mea
în dragostea şi înereţea mea
din Balearele în cartea Cypso cântam
din podişurile Mancha unde pe Quichotte
găseam
din Insulele Sancho,

din Arila însoţită
din Segovia 'n-repezită,
din Grenada şi Sevilla clarul de lună
din Algeiras şi Cordova, cu surâs pe buze,
o dulcose ceasuri ando'auze!
Şi din Saragosa depe Ebru
de pe Tage şi din Toledo
din nobila Barcelonă
a iubirei şi speranţei
a Spaniei spaniolă
vine plumb
şi foc şi sânge
odată cu vântul
Iar inima mea bună, stăntă Spanie,
Inima mea alături de a ta
se roagă, se 'nchină;
Tare-aş vrea
Să nu mor.

Gabriel Andrieu

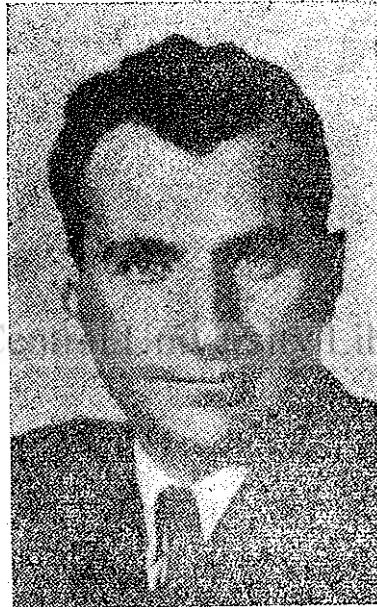
Un gânditor social al realităților românești

Domnul profesor universitar **Lucrețiu Pătrășcanu** este la ora de față interpretul cel mai de seamă al realităților sociale și economice dela noi. D-sa a căutat — îmbinând în chip fericit în făptura sa spirituală vădita înclinare de tâlmăcire teoretică a lumii și vieții cu natura sa hotărâtă de luptător social — să-și consemne în cele patru studii ale d-sale, noul sistem de înțelegere și stăpânire a realităților românești contemporane. Și putem afirma, dintru început, că a reușit de deplin să facă aceasta.

Într'adevăr, primul d-sale volum intitulat „*Problemele de bază ale României*”, volum ajuns acum la ediția III-a în „*Editura de Stat*”, trece în revistă principalele aspecte ale vieții economico-sociale românești încă din prima jumătate a secolului trecut. Problema agrară, problema micii burghezii și a păturilor orășenești, problema națională și chestiunea evreească, istoricul vieții noastre politice proiectate pe fundalul ei generator, realitățile economice și sociale, iată tot atâtea probleme magistral tratate în acest volum.

Cealaltă lucrare, „*Un seac de frământări sociale*” se situează pe linia aceluiași preocupări și analizează

aspectul social-economic al problemei agrare dela noi, cu toate implicațiile sale. Volumul începe cu descrierea revoluției lui Tudor Vladimirescu, trece prin toate frământările sociale

Dr. L. Pătrășcanu ale secolului al XIX-lea, spre a ajunge la marea ridicare în masă a țărănilor, revoltă innecată în sânge, la 1907.

„*Sub trei dictaturi*” prezintă aspectul politic și explicarea social economică a dramaticelor evenimente din anii din urmă.

Incununând studiile de mai sus, d. profesor universitar **Lucrețiu Pătrășcanu**, care este unul din cei mai adânci cunoscători ai implicațiilor social-economice ale gândirii filosofice, prezintă în ultimul d-sale volum „*Curenți și tendințe în*

filosofia românească, un viu tablou al principalelor curente și personalități filosofice dela noi, pe care le situează atât în sistematica europeană a gândirii, cât și în realitatea d-stelor social-economice românești. Plecând dela influența pe care filosofia o poate juca în cadrul vieții sociale românești, autorul utilizează, după spusele sale „criterii mai puțin de natură filosofică propriu zisă, cât mai mult ideologic-politice”.

„Mediul social românesc; societatea românească, —, spune d. prof. universitar **Lucrețiu Pătrășcanu** —, așa cum s'au dezvoltat în genere au dat naștere unei filosofii conforme cu mentalitatea, concepțiile și interesele minorităților privilegiate, a unor minorități care, întărind cu sentimentul fricii și al nesigurăței, au cultivat un spirit conservator, mai mult retrograd. De aici toată factura specifică din ultima vreme, a filosofiei românești”.

Pledând pentru certitudine și claritate socială, calități pe care numai robustețea și simțul de responsabilitate socială al individului le pot fundamenta, autorul încheie prin a susține că „numai concepția despre lume, viață și conținutul său, nu pot pleda, în gândirea românească, decât dela elementele pe care le furnizează materialismul dialectic”.

Analele Româno - Sovietice

„Analele Româno - Sovietice”, recent apărute, și-au luat sarcina de a face cunoscută publicului nostru intelectual gândirea științifică sovietică și realizările sovietice pe plan științific.

Având în frunte un comitet de direcție compus din d-nii profesori D. Danilopol, Gaei Gabor, C. Murgulescu, Ștefan Nicolau, Andrei Ojetea, Emil Petrovici, Al. Rosetti, S. Santelevici și Traian Săvulescu, „Analele Româno-Sovietice” izbutesc să ne dea un bogat material documentar și de un incontestabil prestigiu științific.

Din cuprinsul primului număr în întregime interesant și actual, semnalăm studiul lui I. A. Garleva „Soarele și energia atomică”. Studiul la care a ajuns, studiul problemelor atomice în Uniunea Sovietică trebuie, în deosebi, înțeles în seamă. Studiul de chimie, purtând titlul, „Cataliza în chimia organică” ne pune în curent cu unele din cele mai importante realizări practice din U. R. S. S. în domeniul chimiei. N. G. Holodnâi se ocupă de „Problema apariției și a evo-

luției pe pământ”, susținând că: „evolucția acestei probleme trebuie să o căutăm pe calea teoriei evoluției materiei, recunoscând posibilitatea evoluției substanței inerte spre substanța vie”.

A. A. Bogomolet publică un articol intitulat: „O nouă metodă de terapie și de prevenire a bătrâneții: serul citotoxic anti-reticular”. Idealul de a ridica un om deasupra naturii spre a-l domina legile duce pe de o parte pe medicul sovietic să tindă să prelungească viața individului și pe de altă parte, pe tehnician să-l libereze de subordonarea sa față de mașină. Dacă articolul lui Bogomolet exprimă primul ideal, în celălalt domeniu științific V. I. Covalencov și A. V. Hramov se ocupă de „Automatizare și telemecanizare”, străduindu-se să facă din om stăpânul mașinii, împuținându-l în același timp orele de muncă.

În rostul revistei A. S. Bunțov și E. M. Marzaev ne descriu o serie de „Explorări geografice în Republica populară Mongolă”. E. Menjinski scrie despre „Terminarea războiului

în Europa și comerțul internațional”. Articolul lui I. Ceban, „Despre legăturile dintre Moldova și Statul Moscovit în sec. XV-XVIII”, aduce datele extrem de utile cu privire la trecutul relațiilor noastre cu rușii, iar S. N. Bratus, în „Desvoltarea personalității juridice a întreprinderilor de Stat din U. R. S. S.”, face istoricul acestei mult discutate acțiuni dealungul evoluției dreptului sovietic. B. M. Kodrov, într-un eseu intitulat „Factorul istoric și factorul logice în chimie”, urmărește materialist-istoric dezvoltarea noțiunii de „element chimic”.

Dările de seamă, recenziile, bibliografia și informațiile completează această revistă, care se impune, mai ales prin forța pe care o dă unitatea concepțiilor înfățișate.

„Analele Româno-Sovietice”, buletinul lunar al „Institutului de cultură Româno-Sovietică”, se vor bucura suntem convinși — de succesul pe care îl merită.

Căminul cultural județean

Fundația Culturală „Regele Mihai I” dorește ca toate Căminele Culturale să înființeze cursuri țărănești.

Având în vedere importanța acestor cursuri, rugăm toate Căminele Culturale din jud. Dâmbovița să pună în practică dorința Fundației.

Programul se va face adecvat nevoilor locale, precum și în vederea pregătirii pentru munca în cadrele căminului.

La aceste cursuri vor lua parte bărbați și femei de la 17 ani în sus, în vederea pregătirii gospodărești și cetățenești.

Căminele care vor înființa cursuri țără-

nești ne vor înainta de urgență următoarele date:

- 1) Felul cursului.
- 2) Durata.
- 3) Locul unde funcționează.
- 4) Conducerea cursului.
- 5) O listă a cursiștilor cu arătarea vârstei, stării civile, știința de carte și starea materială.
- 6) Lista copului didactic, cu arătarea specialității fiecăruia.
- 7) Programul cursului, cu arătarea subiectelor ce se vor ține, pe capitole de activitate (sănătate, muncă, minte și suflet) a

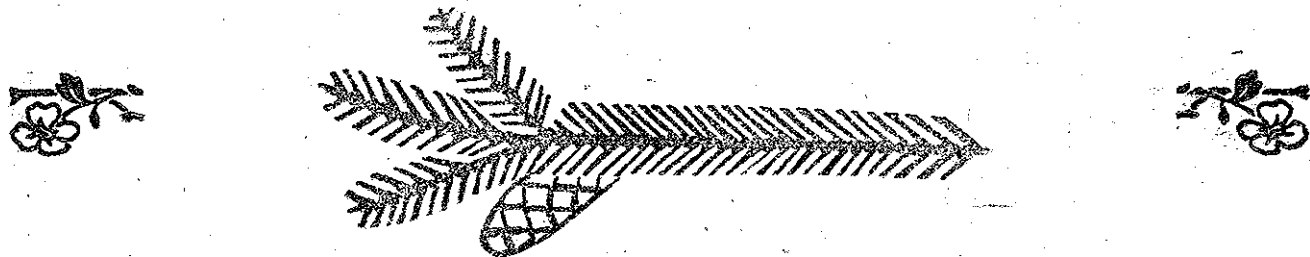
persoanelor ce vor susține lecțiunile și zilele în care se vor ține.

8) Ramurile de activitate practică ale cursului, cu arătarea măștrilor și specialitatea predată.

Repetăm cele date prin circulara No. 144, ca toate Căminele Culturale din județ

să trimeată cota de 5 la sută din buget. Căminului Cultural județean deasemenea se va trimite și cota de 1 la sută, pentru fondul Zostohnic.

Căminele care nu au statutul se vor adresa Căminului Cultural județean pentru procurare, depunând suma de lei 1500,

Surăsuri

Indignare

Cunoscutul umorist englez G. B. Shaw, până acum câțiva ani, era dator vândut. Nici barem o clipă nu-l slăbeau creditorii de ambele sexe. Într-o zi, în vreme ce se găsea pe terasa unei berării din vecinătatea Tamisei, se pomeniște cu unul din numeroșii săi creditori. Nici una, nici două, creditorul scoase o bucată de hârtie din buzunar, apoi spuse celebrului umorist :

— D-le Shaw, cel mai târziu mâine dimineată să-mi achitați datoria, căci și ea am de plătit o poliță la o bandă !

— Știi că ai haz, a ripostat Shaw, d-ta faci datorii și vii apoi la mine ca să ți le plădesc.

Medumerie

- Mămico !
- Ce vrei, neastâmpăratule ?
- Mămico, de ce are tăticul nasul roșu ?
- Fiindcă bea mult vin !
- Nu se poate :
- Cum nu se poate ?

— Păi tăticu nu bea decât vin alb, și nasul lui e roșu !

La Medic

— Bună ziua, d-le doctor.

— Bună ziua. Ce doriți dvs. ?

— Eu sunt pacienul care am fost la dv. acum cinci ani, când m'ați găsit bolnav de reumatism și m'ați povățuit să mă feresc de orice umezeală.

— Da, da, parcă îmi amintesc de dvs.

Vă simțiți mai bine ?

— Sunt sănătos tun, d-le doctor.

— Se vede c'ați venit la mine să îmi mulțumiți pentru lecul dat ?

— Nu. Am venit la dvs. să vă întreb dacă am voie să fac bae, căci de cinci ani de zile n'am îndrăznit să mă spăl !

